

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/145/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319010923
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2319010923.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci obžalovaného O. W. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 25.9.2019 č. k. 31T/88/2019-234, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.1.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného O. W., nar. XX.X.XXXX, zamietá.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný O. W. uznaný za vinného zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 03.04.2019 okolo 9.30 hod. v meste Galanta na ulici Šafárikova pred budovou lekárne Dr. Max zastavil M. N., ktorý kráčal smerom od lekárne k predajni Billa, a potom, čo M. N. položil svoju igelitovú tašku na zem medzi svoje nohy a z vnútorného vrečka svojej bundy, ktorú mal na sebe, vybral svoju peňaženku a položil ju do igelitovej tašky, obžalovaný peňaženku z tašky vytiahol, odcudzil z nej 55 €, peňaženku odhodil a utiekol z miesta činu, čím poškodenému M. N., nar. XX.XX.XXXX, spôsobil škodu vo výške 55 €, pričom bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/52/2016 zo dňa 14.04.2016, právoplatný dňa 09.05.2017, odsúdený za prečiny krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, a rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/98/2017 zo dňa 21.06.2017, právoplatný toho dňa, odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Za to súd obžalovanému podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 5 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 2 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu súd uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky. Zároveň ho zaviazal k náhrade škody voči poškodenému M. N. vo výške XX,XX eur, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal poškodeného na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, ktoré následne odôvodnil sám, aj prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd uznal vinu obžalovaného na základe výsluchu poškodeného M. N.. Na druhej strane súd vyhodnotil výsluch obžalovaného za nedôveryhodný, bez uvedenia dôkazných záverov, ktoré by výpovednú hodnotu tejto výpovede spochybňovali a iné. Súd založil vinu obžalovaného výlučne na výsluchu poškodeného, ktorý ako súd uvádza, že obžalovaný zastavil M. N., ktorý kráčal smerom od lekárne k predajni Billa a potom, čo M. N. položil svoju igelitovú tašku na zem medzi svoje nohy a z vnútorného vrečka svojej bundy, ktorú mal na sebe, vybral svoju peňaženku a položil ju do igelitovej tašky a túto peňaženku mu z tašky vytiahol, odcudzil z nej 55 EUR, peňaženku odhodil a utiekol a z miesta činu. Na tomto dôkaznom základe, ktorý vyvstal výlučne z

výsluchu poškodeného založil súd vinu na skutku obžalovanému a právnu kvalifikáciu. Podľa názoru obžalovaného (obhajoby) z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní nebolo nepochybne, teda bez pochybností preukázané, že sa obžalovaný dopustil uvedeného skutku, teda, že vyťahol z tašky poškodeného peňaženku a odcudzil z nej 55 EUR, ktoré sa právne kvalifikujú ako krádež. Poškodený ako svedok na hlavnom pojednávaní vo svojom výsluchu uviedol, že z tašky, ktorú mal položenú na zemi vyberal telefón a číslo (potreboval telefonovať, zavolať si taxík), čo vyvracia tvrdenia poškodeného, že v živote netelefonoval a ani nevie ako sa to robí. Tu je potrebné uviesť, že žiadne iné osoby v konaní vypočuté neboli a v prípravnom konaní ako ani v súdnom konaní neboli žiadne takéto osoby, ktoré by predmetný incident videli ustálené. Na tomto základe mal súd venovať potrebnú a podstatnú dôkaznú pozornosť výpovedi obžalovaného, a nemal tento výsluch arbitrárne považovať za nedôveryhodný. Súd vyslovene uviedol „výpoveď obžalovaného je čisto z ríše fantázie, a súd si ani nemyslí že je potrebné bližšie rozoberať nezmyselnosť a neuveriteľnosť takéhoto konania“. Na prijatie záveru o nedôveryhodnosti výpovede obžalovaného je potrebné, aby mal súd preukázané, že obvinený vypovedá v rozpore so zisteným skutkovým stavom z iných dôkazov. Vzhľadom na to že nie sú preukázané žiadne okolnosti pre vyvodenie záveru o nedôveryhodnosti výpovede obžalovaného, mal súd vyhodnotiť uvedenú výpoveď obžalovaného jednotlivo a v súhrne a riadne uvedené hodnotenie uviesť v odôvodnení rozsudku, pričom tak ako je uvedené v napadnutom rozsudku je tento záver nepreskúmateľný. Vzhľadom na takúto dôkaznú situáciu a vykonané dokazovanie je možné uviesť, že súd vo všeobecnosti je povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav trestnej veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bol zrejmé, že sa skutok stal, tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a existuje dostatočne spoľahlivý záver, že žalovaný skutok tak ako je uvedený v obžalobe spáchal obžalovaný. Tento dostatočný záver musí byť takej jednoznačnej vyššej miery pravdepodobnosti, ktorá je porovnateľná až s istotou bez toho, aby boli prítomné akékoľvek pochybnosti alebo prítomný možný záver o tom, že sa skutok mohol stať inak. Pokiaľ zostanú po vykonanom dokazovaní, ktoré znamená vykonať všetky dosiahnuté dôkazy v akomkoľvek smere (najmä skutok, príčinná súvislosť, naplnenie znakov skutkovej podstaty a iné) pochybnosti o vine obžalovaného, pričom postačuje pochybnosť v jednom z vyššie uvedených postulátov, a tieto pochybnosti sú najmä v skutkových zisteniach, musí rozhodnutie súdu vždy vyznieť v prospech obžalovaného. Zásada prezumpcie neviny sa musí prejavovať v rozhodnutí tak, že sa uplatní zásada in dubio pro reo. Pri zisťovaní skutkového stavu okrem požiadavky určujúcej rozsah a predmet dokazovania je prioritná aj požiadavka týkajúca sa kvality skutkových zistení. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, potom skutkový základ rozhodnutia v trestných veciach musí byť zistený mimo akúkoľvek dôvodnú pochybnosť, nikdy nestačí iba zistenie pravdepodobnosti. V danom smere platí pravidlo, že nedokázaná vina má v rozhodnutí súdu taký istý význam ako dokázaná nevina. Podľa uznesenia NS SR č.k. 3To 4/2010 zo dňa 02.06.2010, str. 4, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov je vlastne nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu veci. A práve táto procesnoprávna zásada vyžaduje, aby súd oprel svoje zistenia o vine a treste o jednoznačne zistené a preukázané fakty a nie iba o pravdepodobnosť, či domnienku. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. Podľa uznesenia NS SR č.k. 2To 67/2006 zo dňa 27.05.2008, str. 10,11, obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale vina mu musí byť dokázaná a to spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti. Podľa uznesenia NS SR č.k. 5To 17/2009 zo dňa 25.02.2010, str. 3,4, súd nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci z domniek a hypotéz, čo aj s vysokým stupňom pravdepodobnosti, pokiaľ pripadá do úvahy aj iný priebeh skutkového deja. V rámci hodnotenia dôkazov bolo povinnosťou súdu hodnotiť všetky dôkazy a vysporiadať sa s ich dôkaznou hodnotou a vlastnou úvahou uviesť, dôkazný stav tak aby bol preskúmateľný a súčasne mal posúdiť celú šírku dôkazných prostriedkov. Napadnutý rozsudok tieto súdne atribúty postráda, a preto je nepreskúmateľný a nezákonný. Vzhľadom na vyššie uvedené závery (nepreskúmateľnosť rozsudku a neúplné a nejasné skutkové a dôkazné zistenia a pochybnosti v nich a iné) navrhujem podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e) Trestného poriadku zrušiť rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 25.09.2019, zp. zn. 31T/88/2019, a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátiť súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby odvolací súd rozhodol vo veci sám tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodí, nakoľko nebolo bez pochybností pri použití zásady in dubio pro reo preukázané že sa skutok stal tak ako je uvedené v obžalobe.

Obžalovaný k odvolaniu doplnil, že skutočnosti navrhnuté z jeho strany neboli adekvátne, skutok priznáva, doznáva sa ako uviedol na hlavnom pojednávaní. Na okresnom súde neboli akceptované jeho

návrhy na dôkazy. Aby súd zohľadnil výmeru jeho trestu. Zo strany pribratého znalca ho nemožno brať ako dôveryhodného, lebo už v minulosti ako jeho psychiater bol v ambulancii, keď mu odcudzil mobil. Ľutuje skutok, ktorý mu je kladený za vinu.

Krajský súd rozhodoval o odvolaní obžalovaného na verejnom zasadnutí, na ktorom obžalovaný zotrval na svojom odvolaní, prokurátor na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom. Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje. Rozsudok nie je možné považovať za arbitrárny, tak ako na to poukazuje obhajoba v odvolaní, a to ani v časti záveru vyhodnotenia výpovede obžalovaného.

Okresný súd sa správne vysporiadal s obranou obžalovaného uplatnenou v konaní pred súdom, súd vysvetlil, o aké úvahy oprel svoje rozhodnutie a z akého dôvodu neveril verziám obžalovaného o predaji cigariet, založení mobilu, či jeho predaja. Odvolacia námietka obžalovaného o nepreskúmateľnosti záveru súdu k nedôveryhodnosti obžalovaného je nedôvodná.

Možno sa aj stotožniť s tým, že súd oprel svoje rozhodnutie o vine o výpoveď poškodeného. Je pravdou, že tento s ohľadom na jeho vek a zdravotný stav popísal, ako bol oslovený obžalovaným, ktorý mu schmatol peňaženku položenú na taške, vybral z nej peniaze a peňaženku zahodil. Treba v súlade s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu konštatovať, že napriek ťažkostiam vo vyjadrovaní, poškodený skutočne konzistentne opísal spáchanie činu, vyjadril sa k osobe obžalovaného, logicky vyznievajú aj jeho vyjadrenia k tomu, prečo sa nachádzal na mieste, kde prišlo ku skutku, k množstvu peňazí, aj k tomu, prečo sa zastavil, a položil tašku na zem.

Obžalovaný namieta, že vyjadrenia poškodeného sú protirečivé. Poškodený mal najprv uviesť, že z tašky vyberal telefón a číslo (potreboval telefonovať, zavolať taxík), potom mal uviesť, že v živote netelefonoval, nevie ako sa to robí. Tým mal poškodený potvrdzovať, že by mu bolo zbytočné kupovať od obžalovaného mobilný telefón. Táto odvolacia námietka však tiež nie je dôvodná. Odvolací súd po prehraní zvukového záznamu z priebehu hlavného pojednávania zo dňa 25.9.2019 zistil, že poškodený pri svojom výsluchu pri popise svojho konania uviedol, že v taške mal lieky a (citácia) „práve z nej vyberal telefónne číslo“, a nie že vyberal telefón a číslo, tak ako bolo mylne zaprotokolované. Takáto výpoveď poškodeného je v súlade so všetkými ostatnými skutočnosťami, o ktorých vypovedal, teda že po návšteve lekára a lekárne si potreboval zavolať taxík, preto z tašky vyberal telefónne číslo (volať nechcel z vlastného mobilného telefónu, ale z telefónnej búdky). Logické je potom aj tvrdenie poškodeného, že mobilný telefón nepoužíva, a to aj vzhľadom na jeho zdravotné problémy (sluch). Nemožno potom súhlasiť s takou odvolacou námietkou, že okresný súd oprel svoje rozhodnutie len o výpoveď poškodeného, ktorá by však vzbudzovala dôvodné pochybnosti o svojej pravdivosti a dôveryhodnosti.

V konečnom dôsledku sám obžalovaný v dôvodoch odvolania ľutuje svoje konanie a chce zväziť trest. Na druhej strane namieta znalca, ktorý vo veci poskytol znalecký posudok, teda vykonával znalecké dokazovanie. K tejto námietke, spočívajúcej v poukazovaní na zaujatosť znalca z dôvodu, že ho obžalovaný v minulosti mal okradnúť, odvolací súd uvádza, že k osobe znalca, ktorý bol pribratý do konania už v štádiu vyšetrovania, nemal námietky ani obžalovaný ani jeho obhajca, voči uzneseniu o jeho pribratí sťažnosť podaná nebola. Sám znalec bol pri pribratí upozornený na povinnosť bez odkladu oznámiť skutočnosti, pre ktoré by mohol byť vylúčený alebo ktoré mu vo veci bránia byť činný ako znalec. Znalec žiadnu takúto skutočnosť ani orgánom činným v trestnom konaní ani súdu neoznámil. Obžalovaný svoje tvrdenia uvedené v odvolaní nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi.

Okresný súd správne postupoval, keď ukladal obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov. Okresný súd v dostatočnom rozsahu odôvodnil uloženie trestu, pričom sa vysporiadal so všetkými relevantnými okolnosťami. Správne zohľadnil, že obžalovaný doposiaľ bol opakovane súdne trestaný a keďže bol už v minulosti odsúdený pre zločin, musel dolnú hranicu trestnej sadzby zvýšiť v zmysle ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona. Rovnako je možné si osvojiť aj závery okresného súdu týkajúce sa osoby obžalovaného vo vzťahu k ukladanému nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere osem rokov a šesť mesiacov, a správne je aj rozhodnutie o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, a o uložení ochranného dohľadu v trvaní dvoch rokov v zmysle ustanovenia § 76 ods. 2 Trestného zákona, keďže obžalovaný je páchatelom úmyselného trestného činu krádeže a za takýto trestný čin už bol šesťkrát vo výkone trestu odňatia slobody. Možno súhlasiť s tým, že s ohľadom na jeho doterajší život a na povahu spáchanej trestnej činnosti sa nedá očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.